UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Cap. II. Quomodo Gratianus Theodosium Hispanum, Imperij consortem sibi adscivit: & quomodo Ariani omnes Orientis Ecclesias, exceptâ Hierosolymitanâ, obtinebant. Item de Antiochena Synodo: & de ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

Visual Library

θρησκείαν φεύγειν καταδικασθεῖσι, τὴν καθόδον ἀπέδωκε· καὶ νόμον ἔθετο, μετ' ἀδείας ἑκάστους θρησκεύειν ὡς βούλονται, καὶ ἐκκλησιάζειν, πλὴν μανιχαίων, καὶ τῶν τὰ Φωτεινοῦ καὶ Εὐνομίου φρονούντων.

A exilium ab illo pulſi fuerant, reditum conceſſit. Legem quoque tulit, ut ſinguli quamcunque vellent, religionem ſectarentur; utque omnes colligendi copiam haberent, præter Manichæos, & Photini atque Eunomij ſectatores.

Κεφ. β'.

Ὅτι γρατιανὸς τὸν ἐξ ἱσπανίας θεοδόσιον, συμβασιλεύειν ἑαυτῷ εἵλετο· καὶ ὡς ἡ ἕως πλὴν ἱεροσολύμων, ὑπὸ ἀρειανῶν εἴχετο· καὶ περὶ τῆς ἐν ἀντιοχείᾳ συνόδου, καὶ τῆς τότε περὶ προεδρίας τῶν ἐκκλησιῶν καταστάσεως.

Cap. II.

Quomodo Gratianus Theodoſium Hiſpanum, Imperij conſortem ſibi adſcivit: & quomodo Ariani omnes Orientis Eccleſias, exceptâ Hieroſolymitanâ, obtinebant. Item B *de Antiochena Synodo: & de conſtitutione quæ tunc facta eſt de primatu Eccleſiarum.*

ΛΟγισάμενος δὲ, ὡς τῶν ἀμφὶ τὸν ἴστρον βαρβάρων ἰλλυριοὺς καὶ θρᾷκας ἐνοχλούντων προσῆκεν ἐπαμύνειν· ἀναγκαῖον δὲ καὶ τοῖς πρὸς ἑσπέραν ἀρχομένοις παρεῖναι, καὶ μάλιστα ἀλαμαννῶν τότε ἐνθάδε γαλάτας κακουργούντων, κοινωνὸν ἐποιήσατο τῆς ἀρχῆς ἐν τῷ σιρμίῳ θεοδόσιον, γένους τῶν ἀμφὶ τὸ πυρηναῖον ὄρος ἰβήρων, εὐπατρίδην τε, καὶ ἄριστα πολλάκις ἐν πολέμοις διαγενόμενον· ὡς καὶ πρὸ τῆς βασιλείας, ἐν ταῖς τῶν ὑπηκόων γνώμαις ἐπιτήδειον αὐτὸν δόξαι πρὸς ἡγεμονίαν· ἐν τούτῳ δὲ πλὴν ἱεροσολύμων, ἐπὶ τῶν ἀνὰ τὴν ἕω ἐκκλησιῶν οἱ τὰ ἀρείου φρονοῦντες ἐκράτουν· μακεδονιανοὶ δὲ, καὶ μάλιστα οἱ ἐν κωνσταντινουπόλει, μετὰ τὰς πρὸς λιβέριον συνθήκας, οὐ μέγα τι διεφέροντο πρὸς τοὺς ἐπαινοῦντας τὸ δόγμα τῶν ἐν νικαίᾳ συνελθόντων· ὡς ὁμοδόξοις δὲ, κατὰ πόλεις ἐπεμίγνυντο, καὶ ἐκοινώνουν ἀλλήλοις· μετὰ δὲ τὸν τεθέντα παρὰ γρατιανοῦ νόμον, ἀδείας λαβόμενοί τινες τῶν ἐπισκόπων ταύτης τῆς αἱρέσεως, κατέλαβον τὰς ἐκκλησίας, ὧν ἐπὶ οὐάλεντος ἀφῄρηντο· καὶ συνελθόντες ἐν ἀντιοχείᾳ τῆς καρίας, ἐψηφίσαντο μὴ δεῖν ὁμοούσιον τῷ πατρὶ τὸν υἱὸν ὀνομάζειν, ἀλλ' ὁμοιούσιον, ὡς πρόσθεν· ἐκ τούτου δὲ, οἱ μὲν διακριθέντες, ἰδίᾳ ἐκκλησίαζον· οἱ δὲ τῶν ταῦτα ψηφισαμένων ἐναντιότητα καὶ φιλονεικίαν καταγνόντες, ἀπέστησαν αὐτῶν, καὶ βεβαιότερον ὡμοφρόνουν τοῖς κατὰ τὸ δόγμα τῆς ἐν νικαίᾳ συνόδου θρησκεύουσιν· ἐκ δὲ τῶν τότε κατὰ τὸν γρατιανοῦ νόμον ἐπανελθόντων ἐπισκόπων ἀπὸ τῆς συμβάσης αὐτοῖς φυγῆς ἐπὶ τῆς οὐάλεντος βασιλείας, οἱ μὲν, προεδρίας

POrro cum ſecum ipſe conſideraſſet, Barbaris quidem qui circa Iſtrum erant, Illyricum Thraciamque vaſtantibus, reſiſtendum eſſe: ſimul vero Occidentis Provincias præſentiâ ſuâ neceſſariò indigere, cum Alamanni præcipuè Gallias infeſtarent; in urbe Sirmio poſitus, Theodoſium conſortem Imperij ſibi adjunxit, ex Hiſpanis qui Pyrenæum montem accolunt oriundum; C virum nobili ſtirpe editum, & qui in bello rebus fortiter geſtis ſæpius inclaruerat: adeo ut etiam ante Imperium, omnium Romanorum judicio, idoneus Imperio cenſeretur. Per idem tempus Ariani omnes Orientis Eccleſias adhuc obtinebant, exceptis Hieroſolymis. Macedoniani vero, præſertim ij qui Conſtantinopoli degebant, poſt initam cum Liberio pactionem, ab iis qui doctrinam Nicæni Concilii ſequebantur, haud magnopere diſſidebant: ſed cum illis quaſi eadem ſentientibus miſcebantur, & mutuo inter ſe communicabant. Verum poſt legem à Gratiano latam, quidam ex illius ſectæ Epiſcopis licentiam D nacti, Eccleſias quæ à Valente ipſis ademptæ fuerant, occuparunt. Et Antiochiæ in Caria congregati, Filium non conſubſtantialem, ſed ſimilis cum Patre ſubſtantiæ, ut antea, dicendum eſſe decreverunt. Ex eo tempore alij quidem ſegregati, ſeorſum collectas egêre: alii vero damnata contentione & pervicacia eorum qui iſta decreverant, ab illis ſeceſſerunt, & his qui doctrinam Nicænæ Synodi ſequebantur, conſtantiùs adhæſerunt. Cæterum ex Epiſcopis qui juxta præceptum Gratiani tunc reverſi ſunt ab exilio, quod Valentis temporibus perpeſſi fuerant, nonnulli de primatu

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

non magnopere laborarunt. Sed plebis A concordiam potiore loco ducentes, rogarunt Arianæ partis Antiſtites, ne ipſos desererent, neve Eccleſiam mutuis diſſenſionibus divellerent, quam cùm à Chriſto & ab Apoſtolis una relicta eſſet, pervicacia & ambitio in multas diviſerat. Hoc animo fuit inter cæteros Eulalius Amaſiæ in Ponto Epiſcopus: qui quidem poſt reditum ſuum, quendam ex Arianis Epiſcopis Eccleſiæ ſuæ præſidentem reperiſſe dicitur, quem ex tota urbe ne quinquaginta quidem homines ſectabantur. Verum Eulalius totius populi unitati proſpiciens, eum oravit B ut priorem locum obtineret, & Eccleſiam unà cum ipſo regeret, primatu fruens, tanquam præmio ſervatæ concordiæ. Hic vero cum conditionem iſtam repudiaſſet, haud multo poſt paucis illis præeſſe deſiit, ipſi enim ſe reliquis adjunxerunt.

Caput III.

De his quæ inter Meletium ac Paulinum Antiochenſes Epiſcopos geſta ſunt, & de jurejurando propter Epiſcopalem ſedem C *facto.*

EOdem tempore cum Meletius ſupradictæ legis beneficio Antiochiam Syriæ remeaſſet, gravis contentio in populo exorta eſt. Etenim cum Paulinus adhuc ſuperſtes eſſet, quem Imperator Valens ob pietatem, ut ſupra diximus, reveritus, exilio mulctare haud quaquam auſus fuerat, quidam poſtulabant, ut Meletius in Epiſcopali ſede cum illo reſideret. Quibus cum Paulini fautores reclamarent, & ordinationẽ Meletij tanquam ab Arianis factam criminarentur, fautores Meletij id quod ſtudebant, vi perfecére. Cum enim haud pauci D numero eſſent, in quadam Eccleſia ſuburbana Meletium in Epiſcopali ſolio collocarunt. Populo igitur ex utraque parte concitato, cum ſeditio futura expectaretur, admirabile quoddam conſilium prævaluit, quoad concordiam revocarentur. Placuit enim ut jurejurando ſeſe adſtringerent ij qui ad regendum ejus loci Epiſcopatum idonei eſſe putabantur, ſperabanturve; ex quibus erant tum alij quinque, tum Flavianus, ſe neque ambituros, neque electione ipſorum facta, Epiſcopatum ſuſcepturos eſſe,

A οὐδὲν ἐφρόντισαν· ἀλλὰ τὴν ὁμόνοιαν τῶν λαῶν προτιμήσαντες, μὴ καταλιπεῖν σφᾶς ἐδεήθησαν τῶν ἀπὸ τῆς ἀρείου αἱρέσεως, μηδὲ διχονοίᾳ καταλέμνειν τὴν ἐκκλησίαν, ἣν παρὰ Θεοῦ καὶ ἀποστόλων μίαν παραδοθεῖσαν, φιλονεικίαι καὶ φιλοπροεδρίαι εἰς πολλὰς κατεμέρισαν. ταύτης δὲ τῆς σπουδῆς ἐγένετο καὶ εὐλάλιος ὁ ἐν ἀμασίᾳ τῇ πρὸς τῷ πόντῳ ἐπίσκοπος· λέγεται γοῦν μετὰ τὴν ἐπάνοδον εὑρεῖν ἕτερον προϊστάμενον τῆς αὐτοῦ ἐκκλησίας τῶν ἀρείου ἐπισκόπων· εἶναι δὲ τοὺς πειθομένους B αὐτῷ ἐν τῇ πόλει, οὐδ' ὅλους πεντήκοντα· προνοούμενον δὲ τῆς πάντων ἑνώσεως, ἀντιβολῆσαι τοῦτον πρωτεύειν, καὶ κοινῇ τὴν ἐκκλησίαν ἰθύνειν, ἆθλον ἐπὶ τῇ ὁμονοίᾳ τὴν προεδρίαν ἔχοντα· ἀλλ' ὁ μὲν μὴ πεισθεὶς, οὐκ εἰς μακρὰν ἔμελλεν οὐδὲ ὧν εἶχεν ὀλίγων ἡγήσεσθαι, προστεθειμένων τοῖς ἄλλοις.

Κεφ. γ´.

C Περὶ τῶν κατὰ τὸν ἅγιον μελέτιον καὶ παυλῖνον τοὺς ἀντιοχείας ἐπισκόπων, καὶ περὶ τῶν γενομένων ὅρκων διὰ τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον.

ΕΝ δὲ τῷ τότε, τοῦ μελετίου κατὰ τὸν νόμον ἐπανελθόντος εἰς ἀντιόχειαν τῆς συρίας, δεινή τις τῷ λαῷ φιλονεικία συνέβη· παυλίνου γὰρ ἔτι περιόντος, οὗ τὴν εὐλάβειαν, ὡς εἰρήκαμεν, αἰδεσθεὶς οὐάλης ὁ βασιλεὺς, καταδικάσαι φυγὴν οὐκ ἐτόλμησεν, οἱ μὲν, σύνθρονον αὐτοῦ γενέσθαι μελέτιον ἠξίουν· ἀντιλεγόντων δὲ τῶν τὰ παυλίνου φρονούντων, καὶ τὴν μελετίου χειροτονίαν διαβαλλόντων, ὡς ὑπὸ ἀρειανῶν ἐπισκόπων γεγενημένην, βίᾳ τὸ σπουδαζόμενον εἰς ἔργον ἦγον οἱ μελετίου ἐπαινέται· D πλῆθος γὰρ οὐ τὸ τυχὸν ὄντες, ἐν μιᾷ τῶν πρὸ τῆς πόλεως ἐκκλησιῶν εἰς τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον ἀνεβίβασαν αὐτόν· ἑκατέρωθεν δὲ τοῦ λαοῦ χαλεπαίνοντος, καὶ στάσεως προσδοκωμένης, θαυμαστή τις ἐκράτησε βουλὴ, πρὸς ὁμόνοιαν αὐτοὺς ἄγουσα· συνεδόκει γὰρ ὅρκους λαβεῖν παρὰ τῶν ἐπισκοπεῖν τὸν ἐνθάδε θρόνον ἐπιτηδείων εἶναι νομιζομένων, ἢ προσδοκωμένων· ὧν ἦσαν ἕτεροι πέντε, καὶ φλαβιανὸς, ὡς οὔτε σπουδάσουσι, οὔτε χειροτονίας εἰς αὐτοὺς γινομένης, ἀνέξονται ἐπισκοπεῖν,